

I

Poppy Clarke, vier jaar oud, stond te giechelen op de zonovergoten ingang van Magpies.

Diep in het rijke hart van Oxford lag Garford Road te zinderen in de hitte, een welgestelde stilte van ritselende bruine beuken, het gemurmel van meisjesstemmen van de privéscholen, gedempte gesprekken van bouwvakkers bij de edwardiaanse villa's die werden opgeknapt – en daartussendoor Poppy's gelach, helder als zomers vogelgezag, terwijl ze danste in de glinsterende zonnevlekken op de grindoprit van haar opvang, wachtend op haar moeder, om halfvijf op een middag in juli.

Het was een spelletje, hun vaste spelletje. Ze wist waar hij was, ze kon zijn schaduw op de felle stoep zien. Ze bleef staan en keek aandachtig, zoals het hoorde. Haar ogen glommen. Ze klapte in haar handen. Ze draaide een rondje, een en al kuiltjes in haar wangen en lintjes in haar rood-zwarte piratenpak, de nieuwste rage. Nog steeds lachend schudde ze streng haar hoofd en hief ze waarschuwend haar vinger. Ze sloeg haar handen voor haar ogen, trok ze weer weg en schaterde het opnieuw uit.

Even draaide ze zich om en keek naar de kinderopvang achter haar, waar haar moeder met een vriendin stond te praten, maar er viel niets te zien behalve een saaie, lege deuropening, dus keerde ze zich weer naar de straat. Ze keek verlegen, maar alleen voor de vorm; in werkelijkheid gluurde ze tussen haar vingers door, op die slimme, sluwe manier van haar. Al snel begon ze weer te giechelen en op en neer te springen, tot ze, toen er naar haar werd gebaard, naar voren huppelde. En toen haar moeder even later naar buiten kwam, was ze verdwenen.

Tien uur later, acht kilometer verderop, in een benauwd kantoor dat wel iets van een schuur had en rook naar motorolie en oploskoffie, probeerde nachtportier Ryan Wilkins de lange uren van zijn dienst door te komen door naar herhalingen van het nieuws te kijken. Het was twee uur in de ochtend en de nachtelijke regen trippelde over het plastic dak. Hij zette het geluid harder en boog zich naar voren.

Op het scherm: zijn voormalige partner, inspecteur Raymond Wilkins, aan de ene kant geflankeerd door de nieuwe hoofdinspecteur en aan de andere kant door het wapen van de Thames Valley Police in verguld houtsnijwerk, terwijl hij een persconferentie gaf. Een klein meisje werd vermist. Haar foto verscheen in beeld: een onweerstaanbare reclame voor het menselijk ras, met haar blonde krullen en kuiltjes, haar bolle wangetjes en stralende ogen, zichtbaar tevreden met zichzelf in haar piratenkostuum met ooglapje en sabel, lintjes en sjerp. Ze was verdwenen voor haar opvang in Oxford, terwijl haar moeder hooguit twee minuten in de gang met haar juf praatte. Ook verscheen er een foto van de opvang: een stukje strak gesnoeide beukenhaag en een onberispelijk gazon – opnieuw een soort reclame, ditmaal voor ouderlijke gemoedsrust, onbetaalbaar met een prijskaartje van zo'n vijftienduizend pond per jaar. Daarvandaan was, midden op de dag, een klein meisje weggegrist. De gegoede middenklasse van Engeland was in paniek. In de galmende conferentiezaal schreeuwden journalisten hun vragen door elkaar heen.

Inspecteur Wilkins zei dat ze een spoor volgden, maar weigerde details te geven. Ryan zette de televisie uit en bleef even zitten in de plotselinge stilte, starend door het raam naar de door

regen gerimpelde duisternis van het wagenpark daarbuiten. Hij kon zich de situatie goed voorstellen. Zo snel al het nieuws naar buiten brengen was niet ideaal – het was allemaal nog te rommelig – maar het tempo van sensationele zaken werd nu eenmaal bepaald door de media. Een spoor? Als het iets voorstelde, dan waarschijnlijk de vader. Ray had hem nadrukkelijk niet genoemd en de verdwijning van heel jonge kinderen was meestal het gevolg van ouderlijke conflicten. Daar zou Ray goed mee omgaan, soepel en tactvol. Hij had er ook goed uitgezien op televisie, dat viel niet te ontkennen. Camera's waren dol op hem, lang en donker in zijn uniform; ze hielden van zijn ernstige gelaatstrekken, zijn beschaafde manier van spreken, de manier waarop hij pauzeerde tussen zinnen, de krachtige gebaren van zijn sterke handen, de vastberaden blik in zijn ogen. Knappe Ray. De wetshandhaver voor de intelligente vrouw.

Ryan bekeek zijn eigen spiegelbeeld in het raam. Een magere, witte jongen in een nylon uniform, een koopje van myworkwear.com. Hij zag zijn te grote neus en in het oog springende adamsappel, snelle ogen onder borstelige wenkbrauwen, een glanzende veeg littekenweefsel langs zijn linkerwang, een grimas die elk moment kon doorbreken, een onrust die ergens al begon te kriebelen – Ryan Earl Wilkins, zevenentwintig jaar oud, een tokkie uit een trailerpark. Hij was een van de jongste inspecteurs ooit bij de Thames Valley Police, drie maanden geleden oneervol ontslagen en nu werkzaam in de nachtdienst bij Van Central, aan de Botley Road. Boem. In drie minuten van held naar nul. Of tweeënhalf.

Toch bleef Ryan nooit lang bij de pakken neerzitten; zonder waarschuwing en eigenlijk zonder reden veerde hij altijd weer op. Zijn optimisme was een onverklaarbaar onderdeel van hem, hem zomaar gegeven, net als zijn neus, zijn onrust of zijn geliefde zoontje, Ryan junior, bijna drie jaar oud, verreweg de rustigste en scherpzinnigste van alle Wilkinsen, die nu thuis lag te slapen bij zijn tante Jade. Met een grijns bij de gedachte aan zijn zoontje draaide Ryan zich in zijn gammele bureaustoel om om

de waterkoker aan te zetten, toen zijn oog viel op een minuscule flikkertje in de hoek van het beveiligingsscherm. Het was al bijna verdwenen voor het er was, maar niet snel genoeg voor Ryan. Dingen bleven aan zijn blik kleven. Nog zo'n eigenaardigheid.

Hij staarde nog twee minuten onbewogen naar het scherm. Niets. Alleen het onveranderlijke terrein vol bestelwagens, een grijs stuk duisternis, huurwagens tussen hekken geparkeerd, een grote doos vol speelgoed die na bedtijd is opgeborgen, een dode zone van stilte, volkomen onbeweeglijk. Behalve dan, heel even, een korte rimpeling in de schaduw van een Ford Transit. Een schokje van belangstelling trok door hem heen. Hij zette de vereiste beveiligingsprocedure in gang, activeerde de politieoproep en noteerde de tijd, controleerde de codes voor de deuren van het kantoor en de werkplaats. Alles in orde. Alles liep soepel – tot hij probeerde de terreinverlichting aan te doen. Geen sprankje licht. Een ogenblik later begon hij in een lade van zijn krakkemikkige bureau te rommelen, op zoek naar een zaklamp.

Buiten dwarrelde zilverachtige regen neer op een lichte bries die naar diesel rook, en Ryan volgde de bundel van zijn zaklamp over het betonnen voorplein naar de metalen hekken, nog altijd stevig op slot met een hangslot. Terwijl hij liep, ging hij in gedachten de afgelopen uren na, op zoek naar iets afwijkends dat hij misschien had gemist. Hij kon niets bedenken. Toen hij om tien uur was aangekomen, had er een bestelwagen op het voorplein gestaan – meestal stond er minstens één – en die had hij zoals gebruikelijk naar binnen gereden, geparkeerd en afgesloten, waarna hij het terrein nog één keer had gecontroleerd. Alles was in orde geweest; hij had de hekken nog een keer nagelopen. Nu keek hij opnieuw om zich heen. Het terrein werd omgeven door een tweeënhalve meter hoog spijlenhek van gegalvaniseerd staal, vrijwel inbraakbestendig. Misschien was er een dier binnengekomen, een van die kleine muntjakken uit de uiterwaarden bij Hogacre. Hij had ze weleens gezien op de stoepen tussen de omliggende loodsen, vreemde beesten, hondachtig, met korte voorpoten en een hoger achterlijf, sluipend alsof ze zich schaam-

den. Hij liet zijn licht over de grond glijden terwijl hij de hekken opende en naar binnen ging, luisterend. De bestelwagens om hem heen leken in de lichtbundel naar voren te zwellen terwijl hij die langzaam heen en weer bewoog, lopend door de smalle doorgangen ertussen. Aan het einde van een rij bleef hij staan en wachtte een paar tellen, opnieuw luisterend. Niets, behalve het zachte gefluister van regen op de daken van de busjes. En toen, op een meter of vijf afstand, heel zacht, het knarsen van grind.

Hij deed zijn zaklamp uit en liep stilletjes terug langs de rij richting de ingang, en een schaduwachtige beweging aan de andere kant van de bestelwagens leek met hem mee te lopen. Aan het einde wachtte hij even en stapte toen kordaat naar de andere kant.

De gestalte die voor hem opdoemde was groot, minstens twee meter, en forsgebouwd, met een capuchon over het hoofd. Toen Ryan tevoorschijn kwam, gooide de man zijn armen omhoog en wierp zich met een grom naar voren, maar Ryan was sneller: met de ene hand scheen hij het licht op hem, met de andere maakte hij een foto voordat de man zich kon afwenden.

Even hijgden ze uit terwijl ze tegenover elkaar stonden, een moment van opgebouwde spanning waarin het nog alle kanten op kon gaan.

‘Ga je gang,’ zei Ryan, ‘sla me dood met een steeksleutel, waarom niet? Moord met voorbedachten rade, tien tot vijftien jaar in Grendon, geen vervroegde vrijlating. Je komt er net op tijd uit om de rest van je kleteleven te vergooien met straatdrugs.’

Nog meer gehijg.

Hij zette zich schrap.

Toen sprak de gestalte, met een diepe, plakkerige stem. ‘Grendon heb ik al gehad.’

Ryan aarzelde. Een flits van herkenning trok door hem heen. ‘Mick Dick?’

De man sloeg zijn capuchon terug en liet zijn gezicht zien, trillend. Die vertrouwde bolle wangen, die bloeddorlopen ogen, die scheve mond. Nu allemaal verwrongen van angst. Pure paniek.

‘Mick Dick! Wat doe jij hier?’

De man kon alleen maar kreunen. Hij haalde een grote hand over zijn gezicht en liet die trillend weer zakken. Schudde zijn hoofd, woordeloos lijdend. Hij leek niet in staat om iets te zeggen. Er was iets mis met hem. Ryan bleef staan, geschokt en verward, en probeerde zich te herinneren wanneer hij Mick Dick voor het laatst had gezien. Misschien niet meer sinds school, toen ze allebei zestien waren, toen Mick nog veelbelovend was, een zwaargewicht op nationaal niveau, op proef bij Wantage Town, terwijl Ryan helemaal losging in raves en in de clubs.

‘Wat is er in godsnaam met je aan de hand?’

Nog steeds geen antwoord. Gekreun. Getril.

‘Jezus christus, Mick Dick. Ik wist niet eens dat je alweer vrij was.’

Hij had er destijds over gelezen. Gewapende inbraak, minimaal vijf jaar in Grendon, een zwaarbeveiligde gevangenis in Buckinghamshire. Aardige jongen, Michael Dick, maar gemakkelijk te beïnvloeden, altijd bezig met klusjes voor de verkeerde mensen. Iets zwaks in hem liet het geweld binnen. Ze zeiden dat de man die hij tijdens de inbraak had aangevallen twee weken in coma had gelegen.

Hij keek Ryan aan met zijn bloeddorlopen ogen en begon eindelijk te praten. ‘Twee maanden. Probeer werk te vinden. Elke dag, man, langs deuren.’ Hij liet zijn tong over zijn lippen gaan. ‘Ik vind snel wel wat. Maar dit... dit is een puinhoop. Ik kan hier niet zijn.’

‘Ja, nou, ik wil je niet teleurstellen, maar je bent hier dus wél, en je moet me vertellen wat je in jezusnaam aan het doen bent.’

‘Ik zeg het je, Ryan, het is een vergissing.’

Hij begon weer te trillen.

‘Luister. Je hebt nog een minuut of vijf voordat de smerissen hier zijn. Als je wilt kun je het hun uitleggen.’

Er dreef een vaag geluid mee op de wind: sirenes.

Mick Dick schudde wild met zijn hoofd en zei gehaast: ‘Ryan, Ryan, man, ik kan niet terug. Dan stoppen ze me heel lang weg.’

Ik heb een dochtertje, vier jaar oud, ze groeit op zonder mij. Ryan!’

‘Rustig. Ik moet weten wat je hier doet. Zeg iets wat ik kan begrijpen.’

‘Ik heb niks gedaan, ik zweer het.’ Hij spreidde zijn armen. ‘Fouilleer me dan. Het is gewoon...’

‘Gewoon wat?’

Hij keek beschaamd. ‘Ik heb nergens om te slapen. Ze heeft me eruit gegoooid tot ik m’n zaakjes op orde heb.’ Hulpeloos gebaarde hij naar de lucht. ‘Het regent, man.’ In zijn stem klonk alleen maar nederlaag. Een ex-gedetineerde op straat.

‘Heb je in bestelwagens geslapen?’

‘Heb ik gedaan,’ fluisterde hij somber, ‘op andere plekken. Er is er altijd wel eentje die niet op slot zit. Maar niet hier, man, jij hebt alles goed afgesloten.’ Hij keek Ryan wat beter aan. ‘Wat doe jij hier eigenlijk? Ik dacht dat jij bij de politie zat.’

‘Laat dat maar. Laat nog ’ns zien.’

Hij scheen zijn licht op hem en Mick Dick keerde zijn broekzakken binnenstebuiten, stond daar nederig en weerloos alsof hij al veroordeeld was. Niets anders dan zijn portemonnee, een bos sleutels, papieren snippers die op de grond dwarrelden.

‘Dat is alles, meer heb ik niet. Dat is alles wat ik heb.’

De sirenes waren nu dichtbij.

‘Ryan, man. Je moet me helpen.’ Zijn mond hing slap van angst. Weer die paniek. ‘M’n dochtertje, Ashleigh,’ zei hij, terwijl hij onrustig op zijn lip beet.

Ryan keek hem aan.

‘Jij weet het,’ zei Mick Dick zacht. ‘Ik zie het.’

‘Wat weet ik?’

‘Hoe het is. Als alles tegenzit.’

Ryan dacht aan Mick Dick, zestien jaar oud, serieus bezig met boksen. Hij deed braaf wat hem werd gezegd en vergat zelf na te denken. Ryan dacht aan knappe Ray op het scherm, aan zichzelf in het bedompte hok waar hij zijn nachten doorbracht. Er klonk nu geen sirene meer, alleen het lange, aanzwellende gejang van

een motor die optrok, ergens tweehonderd meter verderop langs Ferry Hinksey Road.

Hij had een halve minuut om te beslissen. Het juiste doen, of het verkeerde.

‘Ga maar. Donder op. Kom pas terug als je meer mazzel hebt.’

Mick was al weg. Bewoog soepel voor zo’n grote kerel. Natuurlijk, hij had er ervaring mee: ergens in en uit glippen was precies waarvoor hij had vastgezet.

De politiewagen stond op het voorterrein en Ryan slenterde naar buiten om ze te woord te staan. Twee smerissen die hij alleen van gezicht kende.

‘Goed nieuws, jongens,’ zei hij. ‘Geen heldendaden nodig. Blijkt dat er gewoon zo’n hertachtig beestje naar binnen was gekomen. Bedankt voor jullie tijd en zo. Altijd leuk om even een rondje te rijden, toch?’

En hij keek ze na terwijl ze wegreden.

3

Onderaan de heuvel, onder Christchurch College en de kathedraal – die grootse monumenten van vroomheid en prestige, prachtig badend in het licht van de ochtendzon – ligt politiebureau St. Aldates wat troosteloos aan de hoofdweg, een architectonisch buitenbeentje; een laag, langgerekt gebouw van bleke steen, als een washok met kapsones. Bijna honderd jaar oud en al zo'n vijftig jaar ongeschikt bevonden voor zijn functie. Het belangrijkste politiewerk van Thames Valley vindt inmiddels ergens anders plaats, in Cowley en Kiddington, maar in het beschermde monumentale pand ploetert men nog voort in een afgeslankte bezetting, zich behelpend in krappe kantoren en geïmproviseerde hoekjes tussen onhandig aangebrachte ventilatiekanalen en elektrische voorzieningen. De begane grond is flink verbouwd. Achter de publieke balie ligt een vermoeiend doolhof van gangen tussen vergader- en verhoorkamers, en op de verdieping daarboven bevinden zich scheefgetrokken kantoren en briefingruimtes die in de loop der jaren aan elkaar zijn gerommeld. Alleen op de bovenste verdieping, rond de nieuw ingerichte open ruimte, zijn nog enkele oorspronkelijke kamers behouden gebleven, met hun karakteristieke vensterbanken, open haarden en gestucte plafonds. Tegenwoordig zijn dit de gewilde kantoren van de hogere rangen, waaronder, in de zuidoosthoek, dat van hoofdinspecteur Dave Wallace. Een keiharde kerel van de oude stempel met grijs, gemillimeterd haar en een onverzettelijke kaak, pas een maand in functie en vastbesloten zich te onderscheiden.

Halfacht 's ochtends, een heldere dag na de nachtelijke regen. Ganzen op de rivier die schorre kreten uitstoten. De geur van koffie, medium roast, Blue Mountain Jamaican.

Op Wallace' bureau lag een kopie van een politiedossier met de titel *Strategie Diversiteit, Gelijkheid en Inclusie*, een recente richtlijn die nieuwe wervingsmaatregelen voorschreef en tegelijk nieuwe criteria bood waarop prestaties op hoofdinspecteursniveau werden beoordeeld. Iets had Wallace' aandacht getrokken: streefcijfers voor vertegenwoordiging binnen de groep inspecteurs van witte mannen uit lagere sociaaleconomische milieus. Dit was momenteel de moeilijkst te bereiken groep en, gezien de gebruikelijke eis van een diploma en een streng selectietraject, kwamen nieuwe instromers uit deze categorie het traagst binnen. Vanaf het nulpunt duurde het vijf tot zeven jaar. Dienovereenkomstig was de erkenning voor hoofdinspecteurs bij succes navenant groter. Snelle winsten waren grote winsten. Snelle resultaten waren grote resultaten. En daarom las hij nog een ander rapport, getiteld *Tuchtprocedure: Thames Valley Police tegen inspecteur Ryan Wilkins*. Waar een nieuwe werving zeven jaar kon duren, kon herplaatsing in een paar weken geregeld zijn. Wallace was een sluwe vos. En hij was zelf ook opgeklommen vanuit moeilijke omstandigheden. Maar eerst moest hij erachter zien te komen in hoeverre de oneervol ontslagen Wilkins te hervormen was.

Hij nam een slok koffie terwijl hij las.

Ryan Earl Wilkins, geboren op 5 februari 1990, Hinksey Point Trailer Park, Oxford, Engeland. Opgeleid aan New Hinksey Primary en Oxford Spires Academy. Geen formele academische kwalificaties. In juni 2013 toegelaten tot het Direct Entry Programme op inspecteursniveau. Traject versneld afgerond in december 2014. Hoogste beoordelingsscores binnen zijn lichting.

Wallace fronste zijn wenkbrauwen en stopte met lezen. Toelating tot het Direct Entry Programme was ongebruikelijk, zeker zonder voorafgaande kwalificaties. Het traject in anderhalf jaar afronden grensde aan het onregelmatige. Hij kende slechts één ander die dat had gedaan. Hijzelf.

Hij las verder.